

- Ailo, dette er siste gangen vi sees, sier han. Jeg nikker.
- May I give you a hug? Jeg nikker igjen. Der, på kjøkkenet i hans hus i Mill Valley utenfor San Fransisco står Micael Harner og jeg og klemmer hverandre.

Det var en rørende bjørneklem, et av de mest ladede øyeblikkene på denne turen til sjaman-Amerika.

Jeg hadde hatt mine bange anelser om denne USA-reisen. Og turen begynt med et lite skrekksenario. Idet vi skulle ta av fra Gardermoen fikk vi denne beskjeden: Flyet kan ikke ta av. Vi har oppdaget at en kritisk del er gått i stykker. Vi kan ikke lette. Ny beskjed kommer seinere.

Ja vel, der satt vi så en tidlig morgen, 200 passasjerer, og ventet, både skuffede og glade, mest glade må jeg nok si. Så takk til Continental Airways. Skuffelsene kom nok mer etter hvert på grunn av alle beskjedene og all ventingen.

For etter noen timer kom omsider kom ny beskjed. En del var alvorlig kaputt. De kunne ikke fikse det nå. Ny del måtte flys inn fra London eller Frankfurt. Vi kunne ikke komme avsted før samme ettermiddag, tidligst. Vi måtte vente på flyplassen.

En god del timer seinere: Ny beskjed igjen. Vi skulle kjøres til et hotell for å få lunsj. Der spiste vi og ventet videre.

Enda noen timer seinere, ny beskjed: Vi skulle få middag og så innkvarteres på hotellet for natten.

Noen timer seinere, etter at middagen var spist, ny beskjed igjen: Vi skulle fly avsted neste morgen kl. 0630. Vi måtte opp kl 0400 neste dag, ble hentet kl. 0445 og kjørt til flyplassen.

Endelig, endelig og etter mye mer venting og kaos, kl. 1030 var vi i luften, i et nyreparert fly. Hvilken del de hadde byttet ut? Det sa de ikke noe om. En jeg snakket med mente å ha hørt at det var en hydraulisk pumpe som trekker landinghjulene opp og skyver dem ut igjen.

All venting til tross, godt at de oppdaget det før vi hadde tatt av.

Vi landet i New York. Passkontrollen gikk smoot., uten kø. Jeg sto ved bagasjebåndet, ventet på kofferten. Jeg så ned. Nettopp der, mellom føttene min lå en mynt, den minste amerikanske mynten som finnes, one cent. Jeg tok den opp og tenkte: En lykkemynt. Er uhell snudd til hell? Jeg tok den med meg videre på ferden. Dette er tross alt også Donald Duck-land...

Jeg kom meg forsinket videre til milde San Fransisco landet seint en lørdag kveld, ble hentet på flyplassen. Jeg var ute av stand til å nyte klimaet og stjernehimmelen der over meg. Det var bare senga jeg lengtet etter.

Neste dag dro til Westerbeke Conference Center i Valley of the Moon, Månedalen. Om noen av dere har lest en roman med samme navn, så stemmer det. Jack London bodde i denne dalen og skrev om den i en bok med dette navnet. Hans beste bok, spør du meg.

Dette er amerikanernes vin-land. Vindruefarmer lå langs veien innover i dalen. Vinstokkene sto i pyntelige rekker. De var grønne. Resten av landskapet brunt. Det hadde vært en tørr sommer. Og en eller annen møll-parasitt hadde spist opp bladene på eiketrærne. De sto der mer eller mindre døde på høydene.

Michael Harner kom til åpningen av sirkelen, introduserte meg. Det var rørende. For noen år siden hadde han hatt et slag. Han hadde kommet seg, men ikke helt. Hans intellektuelle evne, som en gang var formidabel, og som løftet opp perspektivene, var fortsatt virksom, men han var trøtt. Han tok pauser i setningene, lette etter ordene. Jeg husker ham som han en gang var. Den nærmeste jeg kan sammenligne med fra hjemlig arena er Arne Næss. Den som hørte ham i hans gode dager vet hva jeg snakker om.

Michael sa pene ting i sin introduskjen, blant annet om sin reise i Sameland på begynnelsen av 80-tallet. Det var da jeg så ham først, så ham utern at han visste om det. Jeg så ham sovende i et bryllup, der jeg kom ganske for seint. Da handde han gått og lagt seg sammen med Sandra i en lavvo, og jeg gløttet forsiktig inn på de o sovende sjelene. Det var rørende at han kom til åpningen av denne sirkelen. Han er blitt 78, snart 79. Han blir neppe 80.

Det er rart for en liten samegutt fra Røyeodet, et forblåst fjell på en nordlig vidda å blåse bort hit for å holde sirkel for 35 amerikanere. Dette stedet ligger i hjertet av alternativ-Amerika, New Age land, sjamanland. Her skjer alt det på den "alternative" fronten, alt det som kommer til Norge om et år eller to, det skjer rundt neste hjørne. Det skjdde på dette sentret uken før vi kom, spirer videre neste uke. Her skulle jeg altswå presentere mitt.

Akkurat første øyeblikket, er et sensitivt øyeblikk. Der sitter de med sine forventninger. Her sitter jeg klar til å begynne. Å betrakte det som rører seg der og da er interessant.

Til tross formassivt jet-lag etter å ha krysset ni tidssoner, så kom noaidi-gadzene fra de fire fjellene på vidda inn i dette workshop-rommet og så var vi i gang.

Jeg hadde vært her før. Det var her jeg tok "the Master-class" med Michael. Min opplæring med ham tok til på Esalen for 21 år siden, og den ble avsluttet her på Westerbeke for 14 år siden. I løpet av disse syv årene deltok jeg altså på to av hans treårsprogram, samt noe annet. Han er 15 år eldre enn meg. Og for de som er mer inne i numerologi, så hadde vi to merkedager under kurset, et trippen nitall, samt høstjevndøgn.

Trippel ni var 18-09-2007, og ni betyr avslutning. Høstjevndøgn står for balanse. Hva kom til å skje?

Det som skjer på en sirkel som denne står i forundringens og forvandlingens tegn. Uventede ting skjer. Jeg gir og får. Jeg får fra deltagerne, men blir også gitt fra dem og fra andre kilder. Åpenhet er mitt mantra. Det som så finner sted blir nesten magisk. Jeg vet egentlig ikke hvor

ting kommer fra. Men de kommer. Det jeg mottar er ferskvare, ikke det samme "gnålet" som er så ofte sagt i sirkler. Det er altså ikke som å sette på kassettspilleren. Snarere som å være en fininnstilt parabolantenne.

Men våre temaer var "letting go". Så 18-09 2007 gikk fredelig for seg., bortsett fra tåre og smerteforløsning i sirkelen. Temaet var også balanse, især på høstsolhverv. Bare den som deltar kan forstå hvordan temaer veves og oppleves. Det vet den som er der. Så når andre ikke-deltagere spør meg: Hva skjedde? Så blir jeg ofte virkelig svar skyldig. Det som skjedde, skjedde der. Det skjer under høytrykk. Det finner sted i komprimert tid. Det kan liksom ikke repeteres, ikke gjentas i ord, men lever bare i realttime ...ja, vi trommet, vi gjorde stille øvelser, vi hadde innsiktsøyeblikk, forløsningsstunder, ekstatiske møter.

De var alle vel skolerte i core shamanism, og fikk sin dose crazy stuff fra noaidi-gadzene fra nord. Jeg vet at mye nytt ble sådd i dem.

For meg var denne sirkelen som en observatør-sportsbegivenhet. Jeg styrte fokus. Jeg så på. Jeg var betrakteren. Jeg var ikke greyhunden som løp etter den utstoppede haren.

Westerbeke er et velfungerende workshopsenter, med glimrende kjøkken og amerikaneren overspiser, overspiser også de lekre søte dessertene.

Vi bodde bra i hytter oppover i bakkeskråningen. Workshop-rommet er glimrende, kan avstenges totalt, så ikke en stråle lys faller inn. Der kan man gjhøre dark-rom-øvelser. Det er spennende å jobbe i totalt mørke, om man ønsker det.

Stedet har naturligvis svømmebasseng og hot-tub, samt kringlete og skrålelige vannklosett, slik det ofte er i tørre landskap. Dette er en oase, med fritt land omkring, men mer "utviklet i dag enn for 14 år siden. Flere hus, større veier, høyere gjerder, flere privat-skilt, adgang ikke tillatt for utenforståendesilt, mer av alt dette enn før for 14 år siden.

Til tross for omgivelsene og tørre eiker var det stedets ånd levende. selv om trærne og alt visnet gress skapte en moll-stemning omkring stedet. De pågående vinfestivalene i nabobygdene hadde også en stemning av merkelig melankoli over seg.

Et workshop-senter som dette finnes ikke i gamle Noreg...

Det skjedde selvfølgelig mange ting som ikke kan skrives om. Jeg er taktfull sånn. Dette inkluderer gledelige ting, også for meg. Kanskje gir det gode frukter en gang i fremtiden. Ved avslutningen var deltagerne happy som bare amerikanere kan være det. De ønsket mer medisin fra nord. Jeg var også happy. Det er lett å tine i varmen og av den amerikanske sjaman-jovialiteten, som jeg elsker. Forøvrig, i denne gruppen stønnet nesten alle oppgitt om ordet Bush ble nevnt...

Siste ettermiddagen, før jeg skulle fly hjem: Jeg skulle møte Michael Harner igjen og få min grønne belønning. Det falt slik ut at jeg måtte komme til ham privat. To av hans studenter, de hadde vært på drøssevis av grupper med den gamle høvdingen, kjørte meg hjem til ham. Men

de hadde aldri før besøkt ham hjemme. Han holder en høy profil av privacy omkring seg. Jeg hadde vært der. Huset lå i enden av den trange, svingete veien oppe i en ås i Mill Valley. Den gamle husket ikke at jeg hadde vært der før da jeg minnet ham på det.

Han husker nok bedre dette siste møtet. Det gjør jeg også.

Det formelle oppgjøret for jobben ble unnagjort ved kjøkkenbordet. Jeg fikk min dollar-bunke og signert for pengene. Han ville jeg skulle komme en tur til Øst-kysten for å undervise. Jeg sa ja til det.

- Vi kan arrangere det, sa han, Susan på kontoret tar seg av det.
- Javel, godt det, svarte jeg, men jeg regner ikke med at du kommer for å introdusere meg da.

Han reiste seg da, gikk til kjøleskapet, hentet ut en flaske vann. Han fylte to glass. Jeg så det krevde konsentrasjon. Vi tømte glassene stående der på kjøkkenet. Det var da han kom med de ordene denne epistelen begynte med:

- Ailo, dette er siste gangen vi sees...

Det var en merkelig bjørneklem jeg fikk, nesten mytologisk, nesten som å bli omfavnet av universet, for å forstå. Forstå hva? Hva var det han gav meg der?

- Det har vært en glede å være din student, fikk jeg sagt idet vi gikk fra kjøkkenet og ned trinnene til stua, der de andre ventet.

Han satte i sin godstol i stua, ville vi skulle bli litt. Han snakket med oss om retrett-opphold, buddhisme, sjamanimpulsen og avkreftet historien jeg har hørt og også brakt videre om "konspirasjonsmøtet" mellom ham, Castaneda og Stanislav Grof: At de skal ha møttes en gang på 70- tallet for å planlegge en indre revolusjon i det vestlige sinn... det hadde de ikke, selv om de hadde vært venner, Castaneda er som kjent død, men han var enig i at det var en god historie, som godt kunne ha skjedd.

- De kaller dette er liv, sa han, det hørtes ut som om han var skuffet.
- Det er en erfaring, svarte jeg.
- Jo, en erfaring, men hva så???

Etter en tid sa vi farvel. Vi tok formell avskjed, med håndtrykk. Så skrittet vi mot bilen mens han sto igjen på trappa. Han var i en tilstand som jeg gjenkjente fra før: Ansiktet alvorlig, kroppen helt stille, all energi i øynene.

Øynene fulgte oss da vi svingte ut av gårdsplassen og inn på den trange veien. Det var ikke et

vanlig blikk, men et sjaman-blikk, for avskjedsåndene for inn i meg der og da, hva nå enn de åndene har å si.

Jeg var i alle fall glad jeg ikke satt ved rattet og skulle manøvrere bilen ned den svingete veien, for tårene kom.

Hvem sine tårer?

Mine? Hans? Naturens? Englenes?

Ailo Gaup